

Thưa Quý Vị,

Trong những năm tháng dài tị nạn tại hải ngoại, Quý Vị đã được đọc nhiều lời Phân Ưu trên các báo chí hay đặc san Việt Ngữ; tuy nhiên chưa bao giờ Quý Vị được thấy một lời Phân Ưu đặc biệt như dưới đây.

PHÂN ƯU

Tôi là Tiền Văn Nguyễn
Đại diện cho tất cả anh em vô gia cư ở khu Trung Tâm Sài Gòn Nhỏ,
nơi người Việt tị nạn với tình thương mến thương với lòng Từ Bi
Bác Ái giữa người Việt xa quê hương đất nước.
Xin chia buồn cùng gia đình tang quyến của

Bác sĩ NGUYỄN VĂN THẾ

Đây là lòng thành kính một người Cha đã giúp đỡ cho các con
trong lúc lạnh lẽo đói khát và khi bệnh đau, chích không tiền,
thuốc uống không tính.
Lòng từ bi và bác ái cứu giúp gần hai mươi mấy năm ròng rã,
không lời nặng nhẹ với các con.
Nay các con xin quý xuống cầu nguyện ơn trên Chúa Ba ngôi,
xin rước linh hồn Cha về với Chúa và lên Thiên Đàng.

Đây là tên những người vô gia cư:

Tiền Văn Nguyễn	Hoàng đen	Dũng đen
Anh Ba gà	Thị	Đốc
Trí đen	Thào	Hồ
Dũng đen	Cường	Tiến hồ
Sơn đen	Hùng	Vỹ
Tâm đen	Mong	Ông địa
Trình đen	Thủy	Thọ nhỏ
Lan	Vũ	Thọ ba đờ si
Thuận	Vui	Kiểm
Dy	Vân	Phúc
Quyển	Quý	Vũ Hoàng Trọng
Long	Nguyên	Chân
Yến	Phượng 9 ngón	Minh trắng
Ling	Nguyễn	Tú nhỏ
Hoàng trắng	Cường đen	Anh Hoài
Tâm trắng	Tài lác	

Để biết tại sao Bác Sĩ Nguyễn Văn Thế, nguyên Y Sĩ Trưởng Sư Đoàn TQLC của QLVNCH lại được các anh chị em homeless ở khu Bolsa, Little Saigon kính trọng gọi là Cha Già hay vị Bồ Tát Thời Đại, xin mời Quý Vị đọc bài viết dưới đây.

Thương Tiếc Bác Sĩ Nguyễn Văn Thế Vị lương y của người homeless Bolsa

WESTMINSTER - Tin Bác Sĩ Quân Y Nguyễn Văn Thế, có phòng mạch tại đường Bolsa, giữa lòng Little Saigon, tạ thế sáng 21 tháng 2 khiến nhiều người xúc động, dù họ không là thân bằng quyến thuộc của ông.

Những người “homeless” ở khu Bolsa nói về vị ân nhân chung là bác sĩ quân y Nguyễn Văn Thế, vừa qua đời sáng Thứ Hai, 21 tháng 2. (Hình: Hà Giang/Người Việt)

Tiếp xúc với phóng viên nhật báo Người Việt qua điện thoại, nữ ca sĩ Thanh Mai bảo rằng, bà “rất buồn, rất thương tiếc,” vì theo bà, trong cộng đồng mình “rất hiếm ai có được tấm lòng hay trái tim như thế!”

“Phải nói bác sĩ Thế là người có trái tim Bồ Tát!” Ca sĩ Thanh Mai chia sẻ.

Rồi bà kể lại một câu chuyện khiến bà “rất ngạc nhiên, cảm kích, và nhớ mãi.”

Đó là lúc bà mới từ Pháp sang Hoa Kỳ, chân ướt chân ráo, chưa có bảo hiểm sức khỏe, con gái của bà bị té, và bị chiếc vòng cẩm thạch bẻ đâm vào tay chảy máu rất nhiều. Bà được một người quen giới thiệu đưa con đến gặp Bác Sĩ Thế.

“Bác sĩ tự tay rửa vết thương, tự tay cắt và may lại, rồi không lấy tiền gì hết!”

“Lúc đó tôi rất lầy lăm lạp,” ca sĩ Thanh Mai kể, vì “mình không quen biết gì với bác sĩ hết!”

Ca sĩ Thanh Mai cho rằng, có thể Bác Sĩ Thế cũng không nhớ là đã giúp bà, và sau này bà cũng không có dịp phải nhờ đến lòng tốt của bác sĩ nữa, nhưng “điều ông đã làm, tôi thực sự không bao giờ quên được.”

Không riêng Thanh Mai, trong số những người thương tiếc Bác Sĩ Thế, còn có một nhóm người khác, rất đặc biệt!

Họ ở mọi lứa tuổi, đến từ những nẻo đời khác nhau, và có những quá khứ rất cá biệt, nhưng đời sống đã vô tình đưa đẩy họ đến gặp nhau ở hàng hiên của tiệm bánh mì Lee's Sandwiches, trên một góc của Bolsa, gần đối diện phòng mạch của Bác Sĩ Thế phía bên kia đường.

Đó là nơi họ thường xuyên tụ tập để chia sẻ nỗi niềm mà chỉ có những người “homeless” - vô gia cư - như họ mới có thể hiểu được.

Và buổi chiều được tin Bác Sĩ Nguyễn Văn Thế từ trần, họ có thêm một điều nữa giống nhau: Cùng chung một niềm thương tiếc.

Họ đứng tùm vào nhau, nét mặt buồn rầu, tư lự, nhưng cùng đưa nhau kể, như sợ nếu không kể thì sẽ mất cơ hội nói về một vị lương y mà họ hết sức quý mến, và chịu ơn.

“Bác Sĩ Thế chết rồi! Em mới nghe tức thời thôi!” Một người nói.

“Buồn lắm! Buồn như mất một cái gì lớn lắm lận!” Người khác tiếp lời.

“Tụi tôi ở đây là người không nhà! Bác sĩ giúp cho anh em ở đây nhiều lắm!” Một người đứng tuổi giải thích với phóng viên Người Việt.

Một người trẻ tuổi, tên Ba, kể: “Ông giúp cho bữa ăn. Chiều chiều, anh em nào đói bụng, không có tiền ăn, tới đây, bác sĩ cho anh em mỗi bữa 5 đồng.”

Một người trẻ tuổi tên Cường tiếp lời: “Mà không phải bác sĩ giúp năm bữa nửa tháng thôi đâu, giúp nhiều năm lận lận!”

“Giúp nhiều năm rồi, năm, bảy năm rồi. Có lúc tụi em kéo đến phòng mạch gần hai chục đứa!”

“Thoạt đầu, sau giờ làm việc, tụi em kéo vào phòng mạch hết, sau này tụi em nghe mấy bệnh nhân nói sao bác sĩ cho mấy anh em không nhà (homeless) vô nhiều quá, sợ dờ phòng mạch, tụi em sợ bác sĩ mất khách, cho một anh em vào thôi rồi mang tiền bác sĩ cho đưa ra cho các anh em khác.”

Như sợ các bạn nói hết, một người khác tên Châu cất ngang: “Còn em nè, em là ngày nào em cũng tự vô trong chỗ ông khám cho bệnh nhân luôn, chính tay bác sĩ cho em lúc 10 đồng, lúc 5 đồng, đi ăn.”

“Hồi đó, em ở dưới đường Main, em ở tù về, không có tiền trả tiền tòa, tới ngày trả tiền tòa mà không có tiền thì phải vô lại tù. Em thì không có ai giúp vì em homeless, em nói: ‘Bác Sĩ Thế, giờ con còn thiếu 50 đồng tiền tòa.’ Bác sĩ nói không sao, rồi cho em 50 đồng, rồi cho em tiền đi tắm rửa, rồi cho tiền đi ăn uống nữa.”

Một người đứng tuổi từ tôn cho biết bác sĩ tốn tiền với họ nhiều lắm, “ngày hơn cả trăm bạc,” vì “có bữa tụi tôi kéo đến mấy chục người.”

“Còn em, cách đây mấy tháng em bị chó cắn, chó cắn em ngay cái ngực, còn cái thẹo nè, cắn đau lắm. Em kéo vô phòng mạch, ông băng cho em, cho thuốc em uống, dặn em hoài, là phải uống thuốc một ngày hai lần, còn cho thêm 20 đồng nữa.” Một người nói.

Người khác kể lể: “Chiếc xe của bác sĩ đi, đậu đằng sau, mỗi ngày em rửa em chùi sạch bóng, em rửa xong bác sĩ cho em 20 đồng. Em nói chỉ làm giúp để cảm ơn bác sĩ, không nhận tiền, nhưng bác sĩ không chịu, bắt em lấy tiền vì biết hoàn cảnh của tụi em.”

“Ai cần gì ông cũng giúp, ai đau ông khám bệnh cho. Nghèo thì khám không lấy tiền, rồi còn cho thuốc, còn dặn phải uống thuốc cho đúng giờ mới hết!”

Họ lắng nghe câu chuyện của nhau, rồi cùng nghĩ về vị ân nhân vừa qua đời.

Một người cất tiếng: “Tụi em biết ông bệnh, vì phòng mạch đóng cửa hoài, vậy mà nghe tin ông mất, sững sờ, buồn quá!”

“Người đâu mà tốt quá không biết, tốt còn hơn Bồ Tát nữa, Bồ Tát đâu có giúp tụi em được gì đâu!”

Một người tên Ba nói: “Lâu lâu, nhớ bác sĩ, em bước qua đường nhìn phòng mạch coi bác sĩ về chưa. Rồi hôm nay thì nghe tin ông chết!”

“Tụi tôi nghèo, nhưng đang tính góp tiền mua cho bác sĩ một vòng hoa, rồi đi viếng...” Người đứng tuổi vừa nói vừa lắc đầu.

Nắng tắt, từ bên hông tiệm Lee's Sandwiches, mọi người chột cú đầu rồi lại ngược mắt lên, hướng về phía phòng mạch Bác Sĩ Thế.

Có thể, một số trong họ sẽ tìm cách đến để thăm bác sĩ ở nhà quán, có thể họ sẽ đến để đưa ông đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Và sau đó, họ thôi, sẽ không còn bao giờ được nhận từ ông những săn sóc mỗi khi bệnh tật hay đói lòng.

Họ sẽ nhớ mãi nụ cười hiền hậu của ông, những đồng tiền ông dúm vào tay họ cho những bữa cơm chiều.

Nhưng hơn tất cả, điều mà họ sẽ nhớ nhất chính là cử chỉ của Bác Sĩ Nguyễn Văn Thế - những cử chỉ cũng cố cho họ niềm tin, và nhắc nhở họ, rằng lòng nhân là một điều có thật.

Hà Giang/Người Việt

Bài viết trên hiện còn được posted tại:

<http://www.film4asia.com/forum/showthread.php?t=173572>